

MÁME HODNĚ DOBŘE NAPSANOU ANOTACI

Rozhovor s režisérem Jakubem Pilařem

S touto inscenací jste minulý rok hráli na Hronově. Jak je to možné?
Hráli jsme v rámci off-programu. Asi to byla moje taková managerská chyba, když jsem nás už vloni v zimě přihlásil do offu. Nepočítal jsem, že bychom se tam mohli teoreticky dostat i oficiální cestou, neboť jsme byli totiž na Volyni z krajské přehlídky jen doporučení. A upřímně mě to rozhodnutí mrzí, protože jsme hráli v jedenáct večer po dešti na trávě. Prostě v divadle by to bylo lepší, to je jasné.

Kolikátá to tedy byla repríza?
Myslím, že sedmnáctá.

Tedy rádi hrajete, navíc i přes všechna omezení poslední doby.
Ano, premiérovali jsme před covidem na podzim 2019. Rád říkám, že máme hodně dobře napsanou anotaci. Hodně festivalů, kam jsme posílali přihlášky, nás s jinými inscenacemi spíše odmítali. Možná, protože nás neznali, nebo se jim nelíbila anotace, téma. Ale Klub byl přijatý skoro všude, kam jsem ho přihlásil. Před krajskou přehlídkou jsme ho tak stačili odehrát

zhruba sedmkrát. A skrze poroty, které tam byly, a za pomoci kamarádů, kteří nám k tomu dali zpětnou vazbu, jsme inscenaci dodělali k obrazu, který jste viděli dneska.

Jak jste se dostali k textu, který jste zpracovali?

Jednoduše Aura-Pont. V souboru máme hodně šikovných kluků a tři mužské role bylo první, co mě zaujalo. A líbilo se mi, že jsem měl nápady, jak s tím dál dramaturgicky pracovat. Hodně jsem cizeloval toho stevarda a pravidla klubu. Nebyly tak výrazné, některé tam byly, některé jsme přidávali. Text je ve výsledku hodně upravovaný. S autorem aktovky Jakubem Kolárem jsem pak vedl diskusi, při níž jsem si nechal úpravy schválit. On s tím souhlasil, řekl, že hrajeme úplně jiné představení než to, co napsal. Ale neřekl k tomu žádnou kritiku.

Mohl bys představit soubor? Jsi to ty, kdo nese umělecké břímě souboru?
V posledních šesti letech ano. Začali jsme v roce 2002 jako soubor ve

sborovně základní školy. Učitelé si udělali srandu, že udělají divadelní představení, a hned po prvních dvou inscenacích to přerostlo k tomu, že se to celé začalo vnímat jako regulérní divadlo. Přišli jsme i my, a to v roce 2003, kdy jsem byl ještě na základní škole. Společně jsme soubor vytvářeli až do velkého zlomu v roce 2015, kdy náš principál a zakladatel Josef Magula náhle umřel. A my si ze dne na den museli říct, co dál. Nebyli jsem na nic zvyklí, protože vše dělal on. My se jen vezli a hráli. Tehdy jsme nastoupili my s Martinem, který hraje Lingvistu, a společně nyní divadlo vedeme. A já jsem tedy hlavní dramaturg. Ostatní se zatím toho vedení trochu bojí.

Došlo tedy k radikálním změnám?
Nemyslím si, že by po Pepově smrti přišel nějaký výrazný skok. Ale je jasné, že to nyní stavíme na vlastních pocitech – jemu bylo šedesát, nám je třicet pět. Pracujeme s textem, uchopením a tím, co chceme hrát, trochu jinak. Původně jsme hráli klasické vesnické divadlo a je zas pravda, že toto se tomu již moc nepodobá. Myslím,

že v současné době by nás mohly charakterizovat hlubší jednoaktovky s jakousi přidanou hodnotou. Nechceme být prvoplánoví. Ale snažíme se i hrát pro naše vesnické publikum. Máme v repertoáru Amanta od Pavla Němce, což je klasická situační komedie s dveřmi. S tou jezdíme po vesnicích po okolí. Snažíme se tak uspokojit i naše diváky. Ale i sebe a učít se ten žánr. Jsem samouk, baví mě to, čtu knížky, chodím na semináře. Tedy zkusím i to, jestli dokážu situační komedii udržet pohromadě a podobně.

Jonáš Konyvka

RECENZE

TŘI MUŽI V IGELITU

Hra Jakuba Kolára má charakter anekdotické drobničky, která nás přivádí do prostředí podivného zařízení – Klubu, kde se ocitají svými ženami opuštění muži a kde se tito muži mohou utápět ve své sebelitosti nebo léčit pošramocené ego pochybným sebevědomím. My vidíme setkání dvou mužů – Lingvisty (první výše jmenovaný případ), kterého opustila manželka – sama hobojistka – se (skutečným či údajným) profesionálním čističem hobjů, a Buldozer (druhý výše jmenovaný případ) – chronický lovec ženských srdcí, jejichž majitelky opouští dřív, než by jeho opustily ony samy. Tyto dva nedobrovolně, resp. dobrovolně opuštěné muže obsluhuje Stevard, jakýsi vládce Klubu. Půvabně a vtipně je herecky ztvárněn především Lingvista Martina Kozáka, který tvoří obraz typického nešťastníka.

Už samotnými jmény postav autor zřejmě naznačuje, že půjde o jisté zobecnění. Jako by Buldozer byl zástupce všech záletníků a Lingvista všech mužů, kteří se nemohou smířit s tím, že jejich manželky odešly s někým jiným. Postava Stevarda pak jako by odkazovala k Číšníkovi v Sartrově S vyloučením veřejnosti. Stejně jako ten Sartrův i Kolárův „číšník“ pravidelně připomíná svým hostům specifická pravidla, kterými je třeba se během zdejšího pobytu řídit. S tím rozdílem, že v případě Kolárova Klubu není příliš jasné z jakého důvodu.

Scénické řešení – režisérem, dramaturgem i scénografem inscenace je Jakub Pilař – jako by se také jakémusi „očistci“ (možná vědomě, možná nevědomě) blížilo. Co do scénografie nikoli skryté – jako v případě Sartra – ale zcela zjevně. Neocitáme se v realisticky budovaném baru, na jehož pravou podstatu máme teprve přijít, ale vlastně v prostoru jakoby rovnou symbolickém: výrazná igelitová vproštěd prořízlá stěna odděluje přední část s dvě podsvícenými stolkami od zadní části, odkud se zjevuje a kde se opět ztrácí Stevard a kam občas na chvíli zaběhnou i oba muži. Takové řešení vzbuzuje dojem, že by snad mělo jít o místo, kde se má rozhodovat o něčem zásadním. Ale brzy se v inscenaci vyjeví, že jde vlastně jen o anekdotické, náhodné a bizarní setkání dvou životních postav. A pointou této anekdoty – tj. výsledek vzájemného působení dvou rozdílných pohledů na svět – je jednoduché naznání, že sebelitostivé sebeprožívání je zcela banální.

Štěpán Pácl

JEDNOHUBKY

(On) Doufám, že se shodneme na tom, že se do toho klubu nikdy nepodívám. A na divadlo se rád podívám ještě jednou. (Ona) Pro mě bylo asi nejsilnější, jak začali na konci počítat ty počty osamělých chlapů.

Eva a Jiří

Představení jsem už jednou viděla, tak mě již tolik nepřekvapilo. Ale myslím, že bylo velmi zajímavé.

Ivana

Moc se mi to líbilo. Bylo to příjemně krátké, a přitom to nebylo úplně krátké. Strašně závidím souboru, že mají scénu, která se dá naložit do jednoho auta včetně herců a vyjet na staci. Protože my máme vždycky všechno strašně velké. Bylo to super. Jsem spokojený.

Štěpán

Zatím je to nejlepší představení, které jsem dnes viděl. Kluci jsou velice šikovni. Hrozně moc textu a skoro žádná chyba. Perfektní, mně se to opravdu moc líbilo. Jednoduchá scéna.

Dušan

Téma, které se dotkne každého. Mě z pohledu ženy to oslovilo. Zvláště to, jak ona s ním zametala. Ona ho zničila. A vzala jsem si z toho ponaučení, že jim musíme nechat nějakou důstojnost, alespoň minimální.

Ester

Já jsem tomu nerozuměla, protože to je určitě pánské představení.

Marie